ΈΤΟΣ Ε' ΈΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 23 ΙΟΥΝΙΟΥ 1894 ΑΡΙΘ. 9.

ΗΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΦΡ. ΠΡΙΝΤΈΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνεργάται εἰσὶ δεκτοὶ πάντες. Δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα, καὶ αἱ εἰκόνες συνεργατῶν καὶ καλλιτεχνημάτων. Ἀγγελίαι μετ' εἰκόνων. Συνδρομαὶ δεκταὶ εἰς χαρτονόμισμα παντὸς ἔθνους, προπληρωτέαι.

Ἕκαστον φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κιόσκια καὶ πρακτορεῖα. Τόμοι ἁπλ. δρ. 8, χρυσόδ. 10. Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωρεὰν εἰς τὰ λαχεῖα καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Βουλῆς ἀριθ. 7 καὶ ὁδὸς Κυνοσάργους ἀριθ. 34. —ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερ. δρ. 8,—Ἐξωτερ. φρ. 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: **Περὶ τῆς φιλοσοφικῆς ἐννοίας τῶν μυστηρίων τῆς ἁγίας Τριάδος**, ὑπὸ Δ. Πετρίδου.— **Σαδὶ Καρνῶ. Ἱστορικὰ σημειώματα** (μετ' εἰκόνος), ὑπὸ Φρίκ.—**Ἡ θεώρυξ τῆς Κορίνθου, ὑπὸ ἔποψιν ἱστορίας καὶ τέχνης**, ὑπὸ Φ. Π. — **Ἀναμνήσεις Αἰγύπτου. Ἐπίσκεψις πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως»** (συνέχεια μετ' εἰκόνων), ὑπὸ Φ. Π.—**Εἰς τὸν Μάϊον** (ποίημα) ὑπὸ Χ. Κάσδαγλη. — **Τῇ χρυσῇ νεότητι**, ὑπὸ Φ. Οἰκονομίδου. —**Θεατρικὰ σημειώματα**, ὑπὸ Δ. Ἀναστασοπούλου—**Αἰνίγματα.**— **Ἀλληλογραφία τῆς «Φύσεως».**

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΝΝΟΙΑΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

Εἰς τοὺς ἐξερευνητὰς τοιούτων ὑψίστων ζητημάτων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, αὐτίκα ἐμφανίζεται διττὴ ἐπιστημονικὴ γλῶσσα, ἰδίους ὅρους ἐκφράσεως τοῦ αἰθερίου ἰδανικοῦ κόσμου κεκτημένη, καὶ χρήσιμος παρὰ τοῖς εἰς ἄκρον ἐξησκημένοις ἐν ταῖς μεταφυσικαῖς μελέταις καὶ μεμυημένοις τὰ βάθη, τὰ ἀπόρρητα τῆς ἐπιστήμης, ἥτις παρὰ μὲν τοῖς θεοσοφικοῖς καλεῖται «*Σύστημα ἐπιστημονικὸν θεοσοφίας*», παρὰ δὲ τοῖς παραδεχομένοις τὸν συνδυασμὸν τῆς καθαρᾶς, ὡς λέγεται, ἐπιστήμης (puritàne science) (β) καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἐπονομάζεται θεολογία καὶ οἱ μύσται αὐτῆς θεολόγοι.

Τὸ δίγλωττον τοῦτο καὶ πάλαι καὶ νῦν ἐν χρήσει διατελοῦν καὶ δὴ ἐν ταῖς ἱερατικαῖς τάξεσιν ἁπασῶν τῶν θρησκειῶν, ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων, πολὺ τὸ μυστηριῶδες ἐπιχέει τοῖς ἀμύητοις, «*τοῖς βεβήλοις*», κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν ἀρχαίων. Τὸ μυστηριῶδες τοῦτο ἐπῆλθεν ὁ χριστιανισμός, ὅπως μᾶλλον καταληπτὸν καταστήσῃ καὶ εἰς τὰ πλήθη ἐπεκτείνῃ τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτεινοῦ ἡλίου τῆς γνώσεως, ὅπως καὶ ἐγένετο· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο καὶ ὅλως νὰ ἀπομακρυνθῇ τῶν ὑψηλῶν ἀρχῶν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν μυστηρίων αὐτῆς, χυδαῖον ὕφασμα θρησκευτικὸν ἀποβαίνουσα, οὐδὲν τὸ ὑψηλὸν περικλείουσα, καὶ ὅλως ἐπιστημονικῶν θεωριῶν ἐστερημένη. Διὰ τὸν μεγάλης ἀξίας τοῦτον λόγον παρεδέχθη ἐκ μὲν τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας «τὸ *Τρίμορφον*» (Trimourtin), καὶ ἐκ τῶν ἄλλων φιλοσοφικῶν συστημάτων πλείστους ὅρους, ἠθικοὺς καὶ θρησκευτικούς· ὡς π. χ. *Ἱεροφάντωρ, μύστης, μυστήρια, ὅσιος, ἁγνός*.» κλ, κλ., περὶ ὧν ἀπαιτεῖται ἰδία πραγματεία νὰ γραφῇ. Ἐνταῦθα συνοπτικῶς πραγματευόμεθα διὰ τοὺς ἀναγνώστας «*τῆς Φύσεως*» τοὺς ὅρους, «*Τρίμορφον*» «*Λόγος*» καὶ «*Πνεῦμα*» σπουδαιοτάτους διὰ πάντα ἐπιστήμονα.

ΣΑΔΙ ΚΑΡΝΩ
Κατὰ νεωτάτην φωτογραφίαν

Καὶ τὸ μὲν Τρίμορφον, ἢ κατὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν, «Ἁγία Τριάς,» παριστάνετο παρὰ τοῖς Πλατωνικοῖς μαθηματικῶς ἐν τριγώνῳ σχήματι, ἔχοντι ἐν τῷ μέσῳ ὄμμα. Τὸ σχῆμα τοῦτο καὶ ἐν τοῖς ἡμετέροις ναοῖς ἐνιαχοῦ παρίσταται ἀπαράλλακτον, ἀλλαχοῦ δὲ ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Πατρὸς περιγράφεται τρίγωνον, δι' οὗ παρίσταται αἰσθητικῶς ἡ μεταφυσικὴ ἔκφρασις, «*Τριὰς ἐν Μονάδι, καὶ Μονὰς ἐν Τριάδι*,» καὶ οὕτω μᾶλλον καταληπτὴ ἀπαβαίνει ἡ ὑψηλὴ ἔννοια τῆς ἁγίας Τριάδος τῷ πεπερασμένῳ ἀνθρωπίνῳ πνεύματι, τῷ μὴ δυναμένῳ πλεῖον τούτου χωρῆσαι. Καὶ ὅπως τὸ τρίγωνον, ἔχον τρεῖς γωνίας ἓν διατελεῖ, καὶ ἓν διατελοῦν τρεῖς γωνίας ἔχει, οὕτω καὶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα, τρία ὄντα, μίαν μονάδα ἀποτελοῦσι: σαφεστέρα τούτου παράστασις δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ.

Λίαν δὲ περίεργον, ὅτι τὸ τριλαμπὲς τοῦτο τρίγωνον φαεινῶς ἐπικέχυται τῇ διανοίᾳ συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος· οὕτω π.χ. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ δὴ παρ' Ὁμήρῳ, ἐν ταῖς προσευχαῖς, ἐπανειλημμένως

(α) Οἱ Γνωστικοὶ καλούμενοι φιλόσοφοι τοῦ Μεσαιῶνος ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ἄλλως κατ' ἰδίαν, καὶ ἄλλως δημοσίᾳ ἐδίδαξαν: ἤτοι τὸ δίγλωττον εἶχον ἐν χρήσει (ἴδε φιλοσοφίαν τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ Ἰ. Χοῦβερ., μεταφρ. Ἰ. Μοσχάκη. ἔκδ. Ἀθην. 1883. σελ. 116).

(β) ὡς ὁ M. Jean Regnaud, ὁ παραδεχόμενος τὸν συνδυασμὸν τοῦτον, ἄλλω κατακριθεὶς ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Taine ἐν τῇ ὡραίᾳ Πραγματείᾳ «*Νέα δοκίμια*» τῆς Κριτικῆς καὶ Ἱστορίας, ὧν μέρη τινὰ μεταπεφρασμένα κατεχωρίσθησαν ἐν τῇ «Φύσει» (ἴδε Ἀριθ.37.—40—41 καὶ ἑφεξῆς.

ἀπαντᾷ ὁ τύπος «*Ζεῦ, Ἀθηνᾶ καὶ Ἄπολλον*»: Ζεὺς=νοῦς, Ἀθηνᾶ = λόγος, Ἄπολλον=τὸ Πνεῦμα. Παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις διὰ τῶν ἀνασκαφῶν ἐγνωρίσθη, ὅτι ἦν λατρευτὴ ἡ Τριὰς ὑπὸ διάφορα τῆς γλώσσης αὐτῶν ὀνόματα· ὁμοίως παρὰ Χαλδαίοις, παρ' Ἰνδοῖς, βουδισταῖς κλ. κλ. (α).

Ὁ δ' ὅρος «*λόγος*» ἐλήφθη ἐκ τοῦ Πλατωνικοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας συστήματος, παρ' ᾧ ὁ Φίλων ἀνεφάνη ὁ κράτιστος τῶν Φιλοσόφων, διὸ καὶ ἐρρήθη περὶ αὐτοῦ τὸ λόγιον «ἢ *Φίλων πλατωνίζει, ἢ Πλάτων φιλωνίζει*». Ἰδοὺ τί λέγει περὶ αὐτοῦ ὁ σοφὸς Γερμανὸς Χοῦβερ· «Ἡ διδασκαλία τοῦ »Φίλωνος γενναίαν παρέσχε συμβολὴν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα »φιλοσοφικὴν ἀνάπτυξιν· τὰ ἴχνη αὐτοῦ ἀπαντῶσιν οὐ μόνον »ἐν τῇ τελευταίᾳ μορφῇ τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας, ἐν τῷ »Νεοπλατωνισμῷ, καὶ τῇ αἱρετικῇ γνώσει τῶν πρώτων τῆς »χριστιανικῆς Ἐκκλησίας αἰώνων, ἀλλὰ καὶ παρὰ πολλοῖς »τῶν διασημοτέρων τῆς Ἐκκλησίας πατέρων· δυνάμεθα μά»λιστα νὰ ἰσχυρισθῶμεν, ὅτι μεγάλως ἐπέδρασεν εἰς τὴν »ἀνάπτυξιν τῆς χριστιανικῆς Δογματικῆς, καὶ ἀμέσως ἢ »ἐμμέσως συνετέλεσεν εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ μεταφυσικοῦ »αὐτῆς μέρους. Αὐτὴν τὴν κεντρικὴν ἰδέαν τῆς δογματικῆς, »ἐξ ἧς ὡς συνέπειαι ἀνεπτύχθησαν πᾶσαι αἱ περὶ Θεοῦ καὶ »κόσμου ἰδέαι, ἤτοι τὴν ἰδέαν τῆς προσωπικότητος τοῦ Χρι»στοῦ παρεσκεύασε σπουδαίως ὁ Φίλων ἐν τῇ περὶ «*λόγου*» »διδασκαλίᾳ αὐτοῦ, ἣν ἐγίνωσκε πάντως ὁ συγγραφεὺς τῆς »πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Ὁ »Εὐαγγελιστὴς μάλιστα Ἰωάννης μεταχειρίζεται ὡς ὁ Φίλων »τὸν αὐτὸν ὅρον «*λόγος*», λαλῶν ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ Εὐαγγε»λίου αὐτοῦ περὶ τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ φύσεως». (Παραβ. J. Bücher des Apotres Johannes lehre von logos. 1856. σελ. 138—287. Φιλόσοφ. Πατερ Ἐκκλ. ὑπὸ Ι. Χοῦβερ μεταφρ. Μοσχάκη σελ 7—8). Λίαν δὲ γνωστὸν παρ' ἡμῖν τὸ «ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν, »καὶ Θεὸς ἦν ὁ λόγος, κλπ. ὅπως καὶ ἐν τῷ Ἀκαθίστῳ λε»γομένῳ Ὕμνῳ, τὸ ἀπνατῶν», ὅλος ἦν ἐν ταῖς κάτω καὶ τῶν »ἄνω οὐδόλως ἀπῆν ὁ ἀπερίγραπτος λόγος συγκατάβασις γὰρ θεϊκή, οὐ μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε κλπ. Ἀλλ' ἐπειδὴ φίλον μοί ἐστι τὸ ἐν μαθηματικοῖς τύποις διὰ τὸ σαφέστερον ὡς οἷόν τε τὰς μεταφυσικὰς ἰδέας διατυποῦν καὶ ἀκριβέστερον σχετικῶς παριστᾶν αὐτάς, λάβωμεν τὴν τριγωνικὴν παράστασιν τῆς καταμετρήσεως τῶν ἐκ τοῦ Ἡλίου ἀποστάσεων τῶν πλανητῶν, καθ' ἣν ἐκ τοῦ Ἡλίου κατέρχεται ἐπὶ τῆς γῆς ἀκτὶς αὐτοῦ, παριστῶσα τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ τριγώνου. Ἐκ δὲ τῆς γῆς ἄλλη τῆς ἀνταναχλάσεως πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, φέρ' εἰπεῖν, παριστῶσα τὴν ἄλλην πλευράν, καὶ ἐκ τῆς Ἀφροδίτης πρὸς τὸν ἥλιον ἡ τρίτη, καὶ οὕτως ἔχομεν τὸ τρίγωνον, οὗτινος ἡ μία γωνία ἔστιν ἐν τῷ Ἡλίῳ, ἡ δὲ δευτέρα ἐν τῇ γῇ, καὶ ἡ τρίτη ἐν τῇ Ἀφροδίτῃ. Καὶ ὅπως καταμετροῦντες τριγωνομετρικῶς εὑρίσκομεν τὴν ἀπόστασιν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα, ὡς ἐν ἀμυδρᾷ πως εἰκόνι, δυνάμεθα νὰ προσεγγίσωμεν εἰς τὴν κατάληψιν τῆς μυστηριώδους ἐκφράσεως τοῦ «"*Ολος ἦν ἐν τοῖς κάτω καὶ τῶν ἄνω οὐδόλως ἀπῆν ὁ ἀπερίγραπτος*». Ὁ λόγος *λόγος*» ἄυλος ὤν, γεωμετρικῆς περιγραφῆς δεκτικὸς οὐκ ἐστι· συγκαταβατικὴ κατάληψις αὐτοῦ γένοιτ' ἄν, ἐὰν ἐν ἑξάρσει πνευματικῇ ἀνυψωθῶμεν εἰς τὰς αἰθερίους τοῦ ἰδανικοῦ κόσμου χώρας, ἐν αἷς τὰ ἐκδεκτὰ πνεύματα ταῖς πτέρυξι τῆς ὀρθοτομούσης ἐπιστήμης αἰωρούμενα εἰσελθεῖν δύνανται.

Τοῦ δ' ὅρου «*Πνεῦμα*» οὐδόλως ἔννοιαν σχεῖν δυνάμεθα, ἐὰν μὴ τὸ Πλατωνικὸν παγκόσμιον πνεῦμα, τὴν παγκόσμιον ψυχήν, ὑπ' ὄψει λάβωμεν· ἀλλ' ὅπως ἀκριβέστερον περὶ τούτου πραγματευθῶμεν, δέον νὰ διακρίνωμεν τὴν πλατωνικὴν ταύτην ὑψηλὴν ἔννοιαν, ἀπὸ τοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος τοῦ Πανθεϊσμοῦ, οὗ μέγας Ἱεροφάντης ὁ τῆς Γερμανίας ὑψιπέτης φιλόσοφος, Ἔγελος, ὅστις ἐκ τῶν Πλατωνικῶν ἰδεῶν ὁρμώμενος ἔπλασε τὸ σύστημα αὐτοῦ, καθὼς καὶ ὁ Σχελίγγιος πολὺ φιλοσοφικῶς τὰς ἀρχὰς τοῦ χριστιανισμοῦ ἐξηρεύνησε. Ἀλλ' ἄλλος τὰ περὶ τούτων· ἐδρῶν γὰρ Ἀκαδημαϊκῶν τὸ ἔργον τοῦτο· διὸ καταπαύομεν τὸν λόγον νύξιν μόνον διδόντες, ὅτι τὸ τῆς Τριάδος μέγα ζήτημα ἔστι φιλοσοφικὸν ἐκ τῶν δεινοτάτων καὶ ταῖς δεσποίναις «*φιλοσοφίᾳ καὶ θεολογίᾳ*» ἐκ τῶν προσφιλεστάτων θεωρημάτων· ὕψιστον δ' ἀπαύγασμα καὶ φωτεινὸν μετέωρον τοῦ συνδυασμοῦ αὐτῶν, ὁδηγῆσον σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ μέλλοντος ὅπως ἡ φωτεινὴ νεφέλη τοῦ Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἀπὸ Αἰγύπτου ἐξόδῳ αὐτοῦ.

Ἄθαν Πετρίδης, Σχολάρχης Πειραιῶς.

(α) Ὁ θέλων πολλὰ περὶ τούτου καὶ πλείστων ἄλλων ἀκόμη νὰ λάβῃ γνῶσιν μετίτω τὸ σοφὸν σύγγραμμα «*Χριστιανικὰς Φιλοσοφικὰς Μελέτας*» ὑπὸ Αὐγ. Νικολάου, μεταφρασθὲν ὑπὸ τῶν σοφῶν, Πέτρ. Βραΐλα Ἀρμένη καὶ Δ Μαυρομμάτη.

ΣΑΔΙ ΚΑΡΝΩ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ὅτε ὁ Καρνῶ ἐξελέγη πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ὁ Μπλῶδιτς, ὁ δοὺς τόσον ἐπιτυχῆ ὀνόματα εἰς τοὺς λοιποὺς προέδρους καὶ καλέσας διξὶν τὸν ἕνα καὶ ἀγχίστροφον τὸν ἄλλον, ἓν μόνον ἐπίθετον κατάλληλον εὗρε διὰ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς Γαλλίας: «Ὁ Τίμιος!»

Καὶ τὸν τίτλον τοῦτον, ὃν θὰ ἐζήλευσαν βεβαίως πολλοί, οὐδεὶς ποτε οὐδ' ἐν ταῖς ταραχωδεστέραις ἡμέραις τῶν πολιτικῶν παραφορῶν εὑρέθη νὰ τῷ ἀμφισβητήσῃ.

Ὁ Καρνῶ ὑπῆρξε τίμιος καὶ μετριοπαθής· εἰς τοῦτο ὤφειλε τὴν ἐκλογήν του, καὶ εἰς τοῦτο ἴσως δέον νὰ ἀποδοθῇ καὶ ὁ θάνατός του.

Ὅτε οἱ δικηγόροι τῶν καρατομηθέντων ἀναρχικῶν ἐζήτουν δι' αὐτοὺς τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν χάριν τοῦ Κρανῶ, οὗτος ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ εἶπε τὸ ὄχι ἐκεῖνο, ὅπερ βεβαίως τῷ ἐστοίχισε τὴν ζωήν.

Μέγας βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ κληθῇ. Κατὰ τὴν ἐκλογήν του ὡς προέδρου, οὐδὲ τὸ κάλλος τῆς μορφῆς καὶ τὸ ἀρῆϊον παράστημα, οὐδ' ἡ ἐνεργητικότης ἐν τῇ πολιτικῇ ζωῇ, οὐδὲ τὸ πολεμικὸν καὶ ἐπιθετικὸν καὶ ἀδάμαστον τοῦ χαρακτῆρος τῷ προσείλκυσαν 616 ψήφους ἐπὶ 827 ψηφοφορησάντων. Τινὲς εἶπον, ὅτι ἀκριβῶς διότι ἐστερεῖτο τούτων ἐξελέγη. Κατ' ἄλλους ὁ πόλεμος κατὰ τῶν ἄλλων ἀνέδειξεν αὐτόν. Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶνε, ὅτι μετὰ τὰ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προεδρείας του Γρεβὺ ἀποκαλυφθέντα σκάνδαλα, ἡ Γαλλία ἐζήτησεν ἀκριβῶς ἕνα τίμιον ἄνθρωπον καὶ τὸν εὗρεν. Ἡ προεδρεία, ὅπως ἔγραφε τότε ἡ Παρισινὴ Ἐφημερὶς τῶν Συζητήσεων, τῷ ἐδόθη ὡς β ρ α β ε ῖ ο ν ἀ ρ ε τ ῆ ς.

Ὁ τίμιος ἄνθρωπος εἰργάσθη εὐσυνειδήτως ὑπὲρ τῆς πατρίδος του. Κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν μετριοπάθειαν καὶ τὴν εὐσυνειδησίαν του ὀφείλεται ἡ σημερινὴ ἀκμὴ τῆς Γαλλίας.

Τόσον φανατισμένη ἦτο ἡ Γαλλία κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ διαδόχου τοῦ Γρεβύ, ὥστε ἐρωτηθεὶς ὁ Δερουλὲδ, τί θὰ συνέβαινεν ἂν ἐκ τῶν ὑποψηφίων ὁ Φερρὺ ἐγίνετο πρόεδρος, ἀπήντησε: «Θὰ γίνῃ ἐπανάστασις. Ὁ Φερρὺ μόνον αἱμοσταγὴς δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ προεδρικὸν ἀνάκτορον».

Ἐθεωρήθη δὲ χαρακτηριστικώτατον καὶ προσφυέστατον τὸ ἑξῆς: Εἷς τῶν ψηφισάντων ἔγραφεν ἐν τῷ ψηφοδελτίῳ του τὸ ὄνομα τοῦ Παστὲρ, προσθεὶς τετράστιχον μὲ τὴν ἑξῆς ἔννοιαν. «Ἐπειδὴ ἐδῶ ὅλοι πάσχουσιν ἐκ λύσσης, ψηφίζω ὑπὲρ τοῦ Παστέρ».

Ὅτε ὅμως μετὰ τὴν διαλογὴν ὁ πρόεδρος τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως τῶν Γάλλων κ. Λεροαγιὲ, ἀναστὰς, χρώμενος τῷ καθιερωμένῳ τύπῳ, εἶπε:

«Τοῦ κ. Καρνῶ ἐπιτυχόντος τὴν πλειοψηφίαν, ἀνακηρύσσω αὐτὸν πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας διὰ τὴν περίοδον 7 ἐτῶν.»

Σύμπασα ἡ Γαλλία ἀνέπνευσεν, ἀνεκουφίσθη καὶ ἐχειροκρότησεν:

«Εὗρον τὸν ἄνθρωπόν μου» εἶπε διὰ μυρίων στομάτων.

Ὁ Καρνῶ ἀπαντῶν εἰς τὰς εὐχὰς καὶ τὰ συγχαρητήρια τῆς Γαλλίας, εἶπε τότε εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῆς·

«Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως διὰ τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰ αἰσθήματα, ἅτινα μοὶ ἐκφράζετε. Διατελῶ πλήρης συγκινήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰ μέλη τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως, ἅτινα ἤνωσαν τὰς ψήφους των ἐν τῷ ὀνόματί μου καὶ ἐξέφρασαν ὅλον τὸν πόθον τῆς εἰρηνοποιήσεως καὶ τῆς ὁμονοίας, ὑφ' οὗ ἐμπνέεται ἡ δημοκρατουμένη Γαλλία. Ὁ προσφιλέστερός μου πόθος εἶνε νὰ ἐγχαραχθῇ ἡ ἀνάμνησις τῆς μεγάλης ταύτης ἡμέρας εἰς τὰ πνεύματα καὶ τὰς καρδίας πάντων.

Ὅτε ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ τύπου ἐζητήθη τὸ κείμενον τῆς προσφωνήσεως ταύτης, ὁ κ. Καρνῶ ὑπηγόρευσεν αὐτὴν εἰς τὸν ὑπουργὸν Σποῦλλερ, ὅτε δὲ οἱ δημοσιογράφοι τῷ ἐξέφρασαν τὰ συγχαρητήριά των ὁ Καρνῶ ἀπήντησεν:

— Εὐχαριστῶ ὑμᾶς διὰ τὰ συγχαρητήριά σας. Στηρίζομαι ἐπὶ τοῦ τύπου πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εἰρηνοποιήσεως καὶ τῶν ἄλλων ἐθνικῶν πόθων».

Κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκλογῆς τοῦ Καρνῶ, ὡς προέδρου, διεδόθη, ὅτι ἐξερράγη ἡ Κομμοῦνα. Οἱ παρόντες ὑπουργοὶ διέψευσαν τὴν φήμην.

Ὁ πρῶτος πρεσβευτής, ὅστις ἐπεσκέφθη τὸν κ. Καρνῶ ἅμα τῇ ἐκλογῇ του, ἦτο ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας.

Κατὰ τὴν ψηφοφορίαν ἀπουσίαζον 29 μέλη τῆς συνελεύσεως. Ὁ Καρνῶ καίτοι παρὼν δὲν ἐψήφισέν.

Ὁ Φερρύ, ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἀντιπάλων του, προσεκάλεσε μικρὸν πρὸ τῆς ψηφοφορίας τὴν ἄκραν ἀριστερὰν, ἧς ἦτο ἡγέτης, καὶ τῇ ἐδήλωσεν ὅτι ἀποσύρει τὴν ὑποψηφιότητά του· τῇ συνιστᾷ δὲ νὰ ψηφίσῃ τὸν Καρνῶ. Εἶτα εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ τῷ ἔθλιψεν ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα ἐν μέσῳ τῶν παταγωδῶν χειροκροτημάτων τῶν ὀπαδῶν του.

Πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκλογὴν ὁ Φερρὺ παρ' ὀλίγον νὰ δολοφονηθῇ ὑπὸ τοῦ Ὠβερτῶν, πυροβοληθεὶς διὰ πολυκρότου καὶ τραυματισθεὶς ἐν τῇ καρδιακῇ χώρᾳ, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ἀπέθανε βραδύτερον.

C'est Sadi Sadi Sadi
C'est Sadi Sadi Carnot
oh! oh! oh!
C'est Sadi Sadi Sadi
C'est Sadi Sadi Carnot
Qu' il nous faut.

Τὸ ᾆσμα τοῦτο ἐψάλλετο ἐν Παρισίοις καὶ καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν μικρὸν μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου προέδρου, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Μαζαρίνου, ὅτι τὰ πάντα ἐν Γαλλίᾳ καταλήγουσιν εἰς ᾄσματα.

Καὶ ἓν ἀνέκδοτον.

Ἅπασα ἡ Γαλλία ἐπεκρότησεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Κρανῶ. Ὀκτὼ ἡμέρας ὅμως μετὰ ταῦτα ὁ «Φιγαρὼ» ἐδημοσίευσε τὴν ἑξῆς εἰκόνα τῆς μετατροπῆς τῆς κοινῆς γνώμης.

Κ υ ρ ι α κ ή. Τέλος πάντων εὕρομεν ἕνα πρόεδρον ἔντιμον καὶ μετριόφρονα. Εἴμεθα εὐτυχεῖς διὰ τὴν ἐκλογήν.

Δ ε υ τ έ ρ α. Ὁ Καρνῶ μετέβη μετριοφρόνως καὶ ἀθορύβως εἰς τὰ Ἠλύσια, ὡς ἄνθρωπος μὴ κατακτήσας ἀκόμη δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μας. Εἶνε ἀγαθός, ἀλλὰ τοιοῦτος δὲν ἀρκεῖ διὰ τοιαύτην θέσιν. Πρέπει νὰ ἀναμείνωμεν τὰ ἔργα του.

Τ ρ ί τ η. Δέχεται πολὺν κόσμον καὶ ὁμιλεῖ. Ἀλλὰ τὸ ὁμιλεῖν δὲν εἶνε ἐργάζεσθαι.

Τ ε τ ά ρ τ η. Ὑπῆρξε κατάλληλος ὡς μέσον διαλλαγῆς τῶν ἄκρων. Εἶνε τίμιος, ἀλλὰ στερεῖται ἀξίας.

Π έ μ π τ η. Ἀληθῆ ἔκπληξιν ἐμποιεῖ αὐτὴ ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Προέδρου. Ἐπῆραν τὸν πρῶτον τυχόντα καὶ τὸν ἔκαμαν πρόεδρον.

Π α ρ α σ κ ε υ ή. Ὑπάρχει πολὺ τὸ ὕποπτον ἐν τῇ διαγωγῇ τοῦ κ. Καρνῶ. Δὲν εἶνε ἀκόμη προδότης, ἀλλὰ εἶνε κενόδοξος καί . . Ἕπεται συνέχεια.

Ἐν τούτοις καθ' ὅλην τὴν ἑπταετίαν καὶ μεθ' ὅλον τὸ παλίνστροφον τῶν Γάλλων, τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ πολιτεία τοῦ τιμίου καὶ ἀκεραίου καὶ μετριοπαθοῦς Καρνῶ, ὥστε αὐτὸς πάλιν ἦτο ὁ ἐνδεδειγμένος πρόεδρος διὰ τὴν προσεχῆ ἑπταετίαν.

Ἐλέγετο μόνον, ὅτι δὲν θὰ ἀπεδέχετο τὴν ἐκλογήν.

Χαρακτηριστικὸν δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι δὲν ἦτο γάλλος ὁ φονεύς του.

Ὡς ἄτομον, ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἐφαίνετο χαρακτῆρος ἐπιφυλακτικώτατου, φθάνοντος μέχρι δειλίας. Ἐκ τῶν πραγμάτων ὅμως ἀπεδείχθη, ὅτι ὑπὸ τὴν ἤρεμον ἐπιφάνειαν εἶχε θέλησιν ἀδιάσειστον καὶ ἦν μετριοπαθὼς καὶ διὰ τῶν πραγμάτων πάλιν ἐξεδήλου. Λεπτός, μέτριος τὸ ἀνάστημα, ὀλίγον ἰσχνός, ἁπλούστατος τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἕξεις.

Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρὸν, περιστεφόμενον ὑπὸ πυκνῆς κόμης καὶ γενειάδος ἐν σχήματι κ α ρ ρ έ, ἥτις μεθ' ὅλα τὰ 57 ἔτη του ἦτο ὡραιοτάτου μελανοῦ χρώματος.

Τὸ βάδισμα εἶχεν εὐθυτενές, διεκρίνετο δὲ διὰ τὴν φιλόφρονα χάριτα, μεθ' ἧς πρὸς πάντας συμπεριεφέρετο.

Ἡ συνήθης Γαλλικὴ εὐθυμία σπανίως ἐζωογόνει τὸ πρόσωπόν του, ὅπερ συνήθως ἐφαίνετο σκεπτικόν, κάποτε δὲ καὶ συννεφούμενον ὑπὸ μελαγχολίας.

Οἱ Καρνῶ ὑπῆρξαν ἔνδοξοι ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ ἱστορίᾳ τῆς Γαλλίας. Ὁ πατήρ του ἦτο Γερουσιαστὴς—ὧν δὲ ὁ πρεσβύτερος τῶν συνταδέλφων του, αὐτὸς κατὰ τὰ εἰθισμένα ἀνέγνω ἐν τῇ Γερουσίᾳ τὸ διάγγελμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ υἱοῦ του, ὡς προέδρου — Ὁ δὲ πάππος του καὶ ὁ θεῖός του ἱστορικαὶ ἐπισημότητες.

Ὁ Καρνῶ ἐνυμφεύθη τὴν δεσποινίδα Dupont Withe, θυγατέρα τοῦ διασήμου οἰκονομολόγου.

Ἡ σύζυγος τοῦ Καρνῶ εἶνε γυνὴ ἐκτάκτου μορφώσεως καὶ ἀγχινουστάτη. Πρὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ συζύγου τῆς οὐδέποτε ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν πολιτικήν, ἀλλὰ καὶ κατόπιν ἡ παρουσία αὐτῆς εἰς τὰ Ἠλύσια ἀπέτρεπε τὰς συνήθεις γυναικείας ῥαδιουργίας.

Τέκνα ἔχει τέσσαρα. Μίαν θυγατέρα ὑπανδρευμένην τὸν δικηγόρον κ. Κουνισὲ καὶ τρεῖς υἱούς, ὧν εἷς ἀξιωματικός.

Φρίξ.

Η ΔΙΩΡΥΞ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς διαβάσεως μας ἐκεῖθεν διὰ τοῦ πολεμικοῦ «Ἀχελῴου» τῇ 12 Ἰουνίου.

Διήλθομεν τὴν, πρὸ 2,522 ἐτῶν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν κυοφορηθεῖσαν, διώρυγα, μόλις δὲ ἰσχάτως συντελεσθεῖσαν, καὶ ἣν πλεῖστοι μεγαλεπήβολοι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς κατὰ τὸ μακρὸν τοῦτο χρονικὸν διάστημα ἐμελέτησαν, ἐσχεδίασαν, ἐγκατέλειψαν καὶ τέλος μετὰ πολλοὺς κόπους χρόνους καὶ ἀγῶνας, ἐπανέλαβον καὶ αἰσίως ἔφερον εἰς πέρας. Καὶ βεβαίως, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου καὶ δὴ ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῶν ἐνδόξων ἐκείνων προγόνων μας, τὸ ἔργον τοῦτο θὰ ἦτο συντετελεσμένον, διότι πολλὰ ἄλλα σπουδαιότερα ἔργα συνετέλεσαν ἐπιτυχῶς τότε, ἂν ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ δὲν προσέκρουεν εἰς τὰς θρησκευτικὰς προλήψεις τοῦ λαοῦ ἐκείνου καὶ ἐμπορικοὶ λόγοι δὲν ἐκώλυον τὴν τομὴν τοῦ ἰσθμοῦ.

Ὁ ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου, ὁ τέως ἑνώνων τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῆς Στερεᾶς εἶχε πλάτος εἰς τὸ στενότερον μέρος αὐτοῦ μόλις 6 χιλιομέτρων, ὕψος δὲ ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, οὐχὶ περισσότερον τῶν 80 μέτρων. Ἐκ τούτου πᾶς τις ἐννοεῖ, ὅτι τὸ λεπτὸν τοῦτο διάφραγμα ἐμελλε τέλος νὰ τεθῇ ἐκποδών. Πλὴν ἕτερον κώλυμμα ὑπὸ ἐποψιν μηχανικὴν εἶχεν ἀναβάλει 300 ἔτη μετὰ τὴν σύλληψιν τῆς ἰδέας τῆς τομῆς τοῦ Ἰσθμοῦ, τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τούτου. Ἐβεβαιοῦτο τότε, ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ κόλπου τῆς Κορίνθου ἦτον ὑψηλοτέρα τοῦ Σαρωνικοῦ, καὶ ὅτι ἡ κάθοδος τῶν ὑδάτων θὰ κατέκλυζε τὴν Αἴγιναν καὶ τὰς γειτνιαζούσας χώρας. Καὶ ναὶ μὲν ἀπεδείχθη ἤδη, ὅτι ἡ θεωρία των αὕτη ἦτο φρούδη, πλὴν δὲν εἶχον ἄδικον νὰ ὑπο-

πτύεωνται, οἱ πάντοτε φρονίμως καὶ βραδέως ἐκτελοῦντες τὰ μηχανικά των ἔργα σοφοὶ ἐκεῖνοι ἄνδρες, τοιοῦτόν τι, διότι ὑπελόγιζον τὰς παλιρροίας τῶν ὑδάτων τοῦ τε κόλπου τῆς Κορίνθου καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ εὕρισκον ἀνωτέραν τὴν παλίρροιαν τῆς Κορίνθου. Ὥστε, φανερὸν, ὅτι πᾶσαν πρόοδον ἡ ἀναστολὴ τοῦ ἔργου διῆπε λόγος ἀποχρῶν καὶ δεδικαιολογημένος ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν καὶ οὐχὶ ὡς τινες διατείνονται ἀφορμαὶ ἀδυναμίας καὶ ἀνικανότητος ἢ καὶ μηχανικῆς ἀβλεψίας ἀπὸ μέρους τῶν σοφωτάτων καὶ πατριωτικωτάτων ἐκείνων προγόνων μας.

Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἐνεπιστεύθη τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τομῆς τοῦ Ἰσθμοῦ εἰς τὸν μηχανικὸν Ἀντένον, πλὴν ὁ θάνατος διέκοψε πάσας τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνεργείας του.

Ὁ Καλιγούλας κατόπιν ἀπέστειλε μηχανικοὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ποιήσωνται ἐπιτοπίους μελέτας καὶ ἐξετάσωσι τὰς ἀντιρρήσεις τῶν Ἑλλήνων μηχανικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τούτου οὐδὲν σοβαρὸν ἐγένετο.

Ὁ Νέρων ἦλθεν ἐδῶ αὐτοπροσώπως, δόξαν ἐπιδιώκων, ἔθετο ἐκποδὼν πᾶσαν ἀντίδρασιν καὶ ὀνειροπωλῶν τὰς δάφνας τοῦ Ἡρακλέους διὰ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῶν δύο ἠπείρων, ἤρξατο τῆς διατρήσεως δώδεκα ἐν ταύτῳ φρεάτων κατὰ μῆκος τοῦ ἰσθμοῦ καὶ ἤνοιξε δύο διόδους εἰς τὰ δύο ἄκρα αὐτοῦ, πλὴν ὁ θάνατος καὶ τούτου ἀνέστειλε τὴν περαιτέρω πρόοδον τοῦ ἔργου.

Μετὰ 18 αἰῶνας, οἱ μεταγενέστεροι ἐπανέλαβον καὶ ἐξηκολούθησαν ἐπὶ τὰ ἴχνη ἐκείνου, ἀνευρόντες καὶ τὰ 12 φρέατα κατὰ μῆκος τοῦ ἰσθμοῦ διήκοντα, μέχρις 20 μέτρων βάθους καὶ 4 πλάτους, πλὴν καὶ αἱ ἐργασίαι αὐτῶν μόνον μέχρις ἐδῶ περιωρίσθησαν.

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυβερνήτου μας Καποδιστρίου, ἤτοι τῷ 1829, τῇ ζωηρᾷ αἰτήσει καὶ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ, προσεκλήθη ἐνταῦθα ὁ γάλλος μηχανικὸς Virlet d' Aoust, μέλος τοῦ ἐπιστημονικοῦ σώματος, ὅστις ἐξεπόνησε σχέδιον ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου.

Τῷ 1852 ἕτερος μηχανικὸς Κρὴς, ὁ Λεοπόλδος Λιγούνης, διευθυντὴς τῶν ἐργασιῶν τοῦ διαφράγματος τοῦ Νείλου ἐξεπόνησεν ἕτερον σχέδιον, πλὴν ἀμφότερα, καὶ τοῦ Virlet d' Aoust καὶ τοῦ Λιγούνη, ὡς γνωστόν, ἔμειναν ἀνεκτέλεστα, καὶ ἐπέπρωτο μόνον μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ καὶ πανηγυρικὴν ἀποπεράτωσιν τῆς τομῆς τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ, ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης νὰ ἀνατεθῇ ὁριστικῶς τῷ στρατηγῷ Τύρ, καὶ λάβῃ τέλος σάρκα καὶ ὀστᾶ. Τὰ ἐγκαίνια τῆς τομῆς ἐγένοντο ἐπισήμως τῇ 4 Μαΐου 1882, παρουσίᾳ τοῦ βασιλέως καὶ μετὰ διετῆ ἀδιάκοπον ἀνασκαφὴν τῆς διώρυγος, τὰ ἔργα μοιραίως ἐπαύσαντο, ὅτε ἑτέρα διεθνὴς ἐτσιρία ἑλληνογαλλικὴ, ἀναλαβοῦσα τὴν ἐξακολούθησιν, ἔθετο πέρας εἰς τὸ πολυθρύλλητον καὶ πολυετὲς τοῦτο ἔργον.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΚΛΕΒΕΡ
Ὁ νικητὴς τῶν Γάλλων ἐν Αἰγύπτῳ

Ἡ μελέτη τοῦ ἔργου ὀφείλεται εἰς τὸν γάλλον μηχανικὸν Gerster, ὅστις ἐξεπόνησε τρία ταυτοχρόνως σχέδια ἐκτελέσεως. Καὶ κατὰ μὲν τὸ πρῶτον, ἡ τομὴ ἔβαινε διὰ τῶν κοιλάδων ἑλικοειδῶς, ἀπέφευγε τὰ πετρώδη μέρη καὶ εἶχε μῆκος 12 χιλιομέτρων.

Τὸ δεύτερον ὁμοίως ἐσχηματίζε πολλὰς καμπύλας, καὶ κατέληγε παρὰ τὴν Νέαν Κόρινθον· εἶχε δὲ 11 χιλ. μῆκος καὶ ἀπῄτει 13 ἑκατομμυρίων κυβικῶν μέτρων ἀνασκαφήν.

Τὸ τρίτον συνίστατο ἁπλῶς εἰς τὴν ἀναγραφὴν τοῦ σχεδίου τοῦ Νέρωνος, ἔβαινε εὐθέως, ἀπῄτει ἐκχωμάτισιν 8 ἑκατομμυρίων κυβικῶν μέτρων, καὶ εἶχε μῆκος μόνον 6,350 μέτρων.

Φυσικῶς προὐτιμήθη τὸ τρίτον, ὡς εὐθὺ καὶ σύντομον διὰ τὴν ναυσιπλοΐαν, μολονότι ἡ ἐκτέλεσις τῶν μηχανικῶν ἔργων τούτου ἦτο δυσχερεστέρα τῶν δύο ἄλλων, ἕνεκα τῶν φυσικῶν δυσχερειῶν τοῦ ἐδάφους, καὶ τῆς ἀνωμάλου καταστάσεως αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο ἀπεφασίσθη ἡ διώρυξ νὰ ἔχῃ 8 μέτρων βάθος, καὶ 22 πλάτος κατὰ τὸ ἄνοιγμα αὐτῆς ὡς ἡ τοῦ Σουέζ, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι τὸ ἄνοιγμα τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ ἔχει πρὸ αὐτοῦ τὸ ὕδωρ, ἕνεκα τῆς ἀμμώδους καταστάσεως τοῦ ἐδάφους, ἐνῷ τὸ ἄνοιγμα τῆς παρούσης ἀπέχει πολὺ καὶ διὰ τοῦτο προϊόντος τοῦ βάθους στενοῦται ἡ διώρυξ.

Τῷ 1886 εἶχε σκαφῆ πλέον τοῦ ἡμίσεος μέρους, ἀλλὰ προϊούσης τῆς ἐργασίας ἡ γεωλογικὴ κατάστασις τοῦ ἐδάφους προέβαλε βαθμηδὸν ἀπείραριθμους μεταπτώσεις χωμάτων, ὀφειλομένας εἰς ὑφαιστειογενεῖς αἰτίας, ἀνιζήσεις καὶ καθιζήσεις τοῦ ἐδάφους, κωλυούσας τὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν καὶ τὴν πιστὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου.

Πρὸς ἄρσιν τοῦ κακοῦ τούτου ἐδιπλασιάσθησαν οἱ ἐργάται, ἐκομίσθησαν δύο γιγαντῶδη ἐκχωματιστικὰ μηχανήματα, εἶτα τρίτον, προσετέθησαν διπλαῖ σιδηροδρομικαὶ συγκοινωνίαι καὶ ἐδαπανήθησαν διπλάσια σχεδὸν χρήματα.

Ἐργάται 1500—1800, ἀποτελούμενοι ἐξ Ἑλλήνων, Ἰταλῶν, Μαυροβουνίων καὶ Ἀρμενίων ὑπεραν θρώπως καὶ ἀδελφικῶς εἰργάσθησαν μέχρι τέλους τοῦ ἔργου.

Ἡ ἐργασία ἐγένετο ὡς ἑξῆς. Ἄνωθι, ἤτοι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀνωρύσσοντο φρέατα, καταλήγοντα εἰς ὑπογείους διώρυγας, δι' ὧν μετεκομίζοντο σιδηροδρομικῶς τὰ χώματα καὶ αἱ περιτταὶ ὕλαι μακρὰν τοῦ τόπου τῆς ἐργασίας.

Καθ' ἑκάστην δὲ μετετοπίζοντο οὕτω 6,000 κυβικὰ μέτρα, ἤτοι 170,000 κατὰ μῆνα.

Ἐν τούτοις, ἐκτὸς τῶν γεωλογικῶν δυσχερειῶν, αἵτινες ἀπροόπτως, ὡς εἴπομεν, ἐμεσολάβησαν, προσετέθησαν βραδύτερον καὶ ἄλλαι, ἤτοι αἱ καταπτώσεις τῶν ἐλαφρῶν, τῶν κινητῶν δηλ. χωμάτων, αἵτινες ἐπέφερον νέαν βραδύτητα καὶ δαπάνην διὰ τῆς ἀνάγκης τῆς στερεοποιήσεως καὶ ἐξασφαλίσεως λιθοκτίστως τῶν παρειῶν αὐτῶν.

Τέλος πᾶσαι αἱ δυσχέρειαι βαθμηδὸν διὰ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χρήματος ἤρθησαν κατανικηθεῖσαι καὶ ἤδη τὸ ἔργον παρουσιάζεται ἡμῖν σήμερον τετελεσμένον, ἐν ἀπάσῃ αὐτοῦ τῇ ἱστορικῇ, τῇ φυσικῇ καὶ ἐθνικῇ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ εὐχηθῶμεν ἵνα ἀποβῇ ὠφελείας πρόξενον εἰς τὴν πρόοδον τοῦ κλέους τῆς ἡμετέρας πατρίδος.

Φ. Π.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

(Συνέχεια ἴδ. προηγουμένων φύλλων)

Εἶχον ἀκούσει πολλὰ περὶ τοῦ κήπου τούτου τῆς Ἐσβεκίας καὶ εἰσῆλθον ἀμέσως ἐν αὐτῷ, ὅπως μὴ διατελῶ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν τόσω διατυμπανιζομένων περιφήμων αὐτοῦ τεχνητῶν ἔργων, ἀφ' οὗ ἄπαξ μοὶ ἐδίδετο ἡ κατάλληλος εὐκαιρία.

Καὶ ὄντως, τὰ πάντα μοὶ ἐφάνησαν θαυμαστὰ καὶ μαγευτικώτατα, πλὴν ὅλα πεζὰ καὶ πρόσκαιρα. Ἐξεπλησσόμην πρὸ τῶν ἐξελισσομένων πρὸ ἐμοῦ λαμπροτάτων λιμνῶν, θαυμασιωτάτων ἀνδήρων, ἀγροτικῶν σπηλαίων καὶ πηδάκων, ποικίλων δενδροφυτειῶν, ὡραιωτάτων οἰκοδομῶν, περιπτέρων, ρυακίων, κτλ. πλὴν ἡ ἔλλειψις τῆς φυσικῆς χειρός, τῆς διδούσης τὴν χροιάν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν χάριν ὡς καὶ τὴν μυστηριώδη ἀπόλαυσιν, ἔλειπεν ἐντελῶς ἐκεῖθεν. Ἐν τούτοις ἐθαύμασα τὴν πρωτοβουλίαν, σύνεσιν καὶ ἀκάθεκτον ἐμμονὴν τοῦ ῥέκτου πρὸς πᾶν καλὸν καὶ ἐργάτου αὐτῶν πρὸς ἐξωραϊσμὸν καὶ ἐξυγείανσιν τῆς πρωτευούσης ταύτης διὰ πάσης θυσίας καὶ κόπου.

Ἐξῆλθον διὰ τῆς ἀπέναντι θύρας καὶ μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Ἀλ. Πεστεμαλτζόγλου, τραπεζίτου, ἀδελφοῦ τοῦ ἑτέρου τοιούτου κ. Ἰων. Πεστεμαλτζόγλου, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διαμένοντος καὶ ἰδιοκτήτου τῆς ἀνεγειρομένης ἀνουσίου, ὄπισθεν τοῦ ἐν Ἀθήναις κήπου τῶν ἀνακτόρων, μεγάλης οἰκοδομῆς, πρὸς Ἀλεξανδριανὴν ὁκέλλαν ὁμοιαζούσης, καὶ κατασκευοζομένης πρὸς κερδοσκοπίαν διὰ νὰ περιλάβῃ 20 κατοικίας. Πολὺ ὑποβιβάζουσι τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος μερικοὶ χρυσοκάνθαροι ὁμογενεῖς, ἐκλαμβάνοντες αὐτὴν ὡς σκοπιὰν τῶν ἐπιχειρήσεών των, καὶ μὴ νομίσωσιν, ὅτι παραβλέπονται αἱ βλέψεις καὶ τὰ διαβήματά των ὑπὸ τῆς ὑγιοῦς καὶ εὖ φρονούσης μερίδος.

Ὁ Νεῖλος ποταμὸς καὶ αἱ ἄκατοι τῶν φελλάχων.

Ἀπέναντι τῶν ἀνακτόρων δὲν ἐκτίσθησαν ἔτι τοιαῦτα οἰκήματα, τοὐναντίον δὲ πέριξ αὐτῶν εὑρίσκονται μέχρι τοῦδε ὅ,τι τὸ πλοῦτος, ἡ δόξα, ἡ πεντέλειος πηγή, ἡ προγονική μας ἀρχιτεκτονική, τέλος τοῦ ἔθνους ἡ παραγωγὴ ἔχει καλὸν καὶ πρέπον νὰ ἐπι[illegible] δὲν ἐπετρέπετο ἰδίᾳ εἰς Ἕλληνα, ἂν ὡς φρονοῦμεν, εἶναι [illegible] διαβιώσαντα εἰς τὴν προοδευτικὴν χώραν τῶν φελλά[illegible] ρυπάνη οὕτω τὸ κλεινὸν ἔδαφος τῆς χρείαν ἐχούσης [illegible]φων καὶ ὠφελίμων κτιρίων πατρίδος του.

[illegible]αφεῖον τοῦ κ. Πεστεμαλτζόγλου ἐν Καΐρῳ, οὐδὲν τὸ [illegible]ίωτον ἐμφαίνει, οὐδὲ τὸ χαρακτηριστικὸν πολυταλάντου [illegible]ποῦς ἐπαγγελματίου ἐνέχει.

Κεῖται ἐντὸς ἰσογείου μικροῦ μαγαζείου μὲ μέτωπον μεγέθους [illegible] καὶ μῆκος τετραπλάσιον, διῃρημένον καὶ αὐτὸ ἐπιμήκως [illegible]γαλίδων, οὕτως ὥστε εἰσερχόμενός τις ἐν αὐτῷ κινδυνεύει [illegible] πρόσκρουσιν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν τείχων ἢ τοῦ κιγκλιδώ[illegible]. Ἠπόρησα τῇ ἀληθείᾳ ἐπὶ τῇ πενιχρότητι τοιούτου τρα[illegible]οῦ γραφείου καὶ διελογίσθην μήπως ἠπατώμην. Τοὐλά[illegible] ἐξ Ἀθηνῶν ἐφανταζόμην εὐπρεπέστερον τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Πεστεμαλτζόγλου.

Εἰς τὸ βάθος μόλις διακρίνω ὡς ἐκ τοῦ σκότους ἀνθρωπίνην μορφήν. Ἡ ἀμφιβολία μου διπλασιάζεται.

Ἐν τούτοις εἰσέρχομαι καὶ ἐρωτῶ·

— Ὁ κ. Πεστεμαλτζόγλους;

— Pas ici, μοὶ ἀπαντᾷ ξηρῶς ἡ ἀνθρωπίνη μορφή.

— Merci, πότε θὰ εἶναι ἐδῶ; τὸν ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ γαλλιστί.

— Après une demie heure, μοὶ ἀπαντᾷ καὶ πάλιν ξηρῶς.

— Ἐσκέφθην νὰ μὴν ἐπανέλθω, ἐπὶ τῷ φόβῳ μὴ τύχω δευτέρας ἐκδόσεως μαυροβουνίου συμπεριφορᾶς καὶ ἀπολέσω τὸν καιρόν μου ἐπὶ ματαίῳ, ὅτε ἡ ἰδέα τῆς γνωριμίας ἀνδρὸς χαίροντος οὐκ ὀλίγης ἐξ ὀνόματος φήμης ἐπικρατεῖ ἐν τῷ νῷ μου.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπανέρχομαι, ὅτε μετ' ἐκπλήξεως ἡ ἀνθρωπίνη ἐκείνη μορφὴ μὲ ὑποδέχεται πάλιν ξηρῶς.

— Διάβολε! εἶπον κατ' ἐμαυτόν, οἱ τραπεζῖται πολὺ κακῶς θ' ἀνατρέφωνται ἐνταῦθα.

— J' ai besoin de le voir pour une affaire, τῷ λέγω τότε.

— Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν θὰ ἦναι ἐδῶ, μοὶ ἀπαντᾷ ἐκ νέου.

— Ψεύδεσαι, τῷ εἶπον κατ' ἐμαυτὸν καὶ ἀπῆλθον.

Τυχαίως διερχόμενος τὴν ἐπιοῦσαν εἰσῆλθον ἐκ τρίτου καὶ εὑρίσκομαι ἀμέσως ἔναντι γενειοφόρου, κομψοενδεδυμένου, τριακονταετοῦς ὡραίου ἀνδρός.

— Ὁ κ. Πεστεμαλτζόγλους; ἐρωτῷ.

— Τί ἀγαπᾶτε; μοὶ ἀπαντᾷ.

— Νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἂν διαθέτετε ὀλίγας στιγμάς.

— Δὲν ἔχω καιρόν, διὰ ποῖον λόγον;

— Εἶμαι ὁ διευθυντὴς τῆς «Φύσεως» καὶ ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ἔβλεπον κατὰ τὴν ἐντεῦθεν διάβασίν μου.

— Τῆς «Φύσεως»; δὲν ἔχω καιρὸν ν' ἀναγινώσκω ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, λαμβάνω τόσας εὐρωπαϊκάς!! καὶ νὰ μὲ διαγράψητε ἀπὸ συνδρομητήν σας.

— Εὐχαρίστως ἀφοῦ τόσον ὀλίγον ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὰ ὁμογενῆ σας στοιχεῖα, ἀλλὰ νὰ μὲ συγχωρῆτε, μήπως καὶ εἶσθε ἐγγεγραμμένος ὡς ξένος ὑπήκοος;

— Δὲν θὰ σᾶς δώσω λόγον.

— Τὸ ἐμάντευσα, ἀλλὰ τότε διατὶ δὲν ἐπεστρέφετε τόσον καιρὸν τὰ ἀποστελλόμενα ὑμῖν φύλλα;

— Ἐδήλωσα τοῦτο εἰς τὸν ἐνταῦθα ἀνταποκριτήν σας.

— Δὲν μοὶ μετεβιβάσθη τοιοῦτόν τι, ἀλλὰ δὲν πειράζει, λυποῦμαι μόνον, ὅτι ἡ πατρὶς ἀλλοῖα αἰσθήματα ἀπὸ ἡμᾶς προσεδόκα.

Δὲν ἀπήντα καὶ προσεποιεῖτο ὅτι ἔγραφε θυμήρης.

— Κύριε Πεστεμαλτζόγλου, τῷ λέγω τότε, οὐδεμίαν ποτὲ εὐγενῆ πρᾶξιν σας εἶδον ἀναγεγραμμένην οὐδαμόσε. Εἶναι ποτὲ τοῦτο δυνατόν; σεῖς ὁ κομπορρήμων;...

Δὲν ἀπήντα. Ἐτήρει σιγὴν ἰχθύος.

— Ἐγὼ ὅμως σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν εὐκαιρίαν, ἣν μοὶ παρέχετε νὰ γνωρίσω τόσω συντόμως τοιοῦτον πολύτιμον ἀδάμαντα καὶ εὔχομαι νὰ μὴ συναντήσω καὶ δεύτερον, διότι τῇ ἀληθείᾳ θ' ἀρχίσω νὰ μεταβάλλω ἰδέαν περὶ τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς ποιότητος τῶν ἕξω Ἑλλήνων.

— Ὀλίγον μὲ μέλλει.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, τῷ ἀπήντησα καὶ ἀπῆλθον ἠγανακτησμένος ἐκ τῆς τοιαύτης ἀπροσδοκήτου Ἑλληνικῆς συμπεριφορᾶς παρ' ἀνδρί, οἷος ὁ κ. οὗτος, οὕτινος αἱ ῥεκλαμώδεις φῆμαι ἀλλοίαν περὶ αὐτοῦ ἔχουσι σχηματίσει παρ' ἡμῖν ἐντύπωσιν.

Ἀπογοητευμένος δὲν ἐνεθαρύνθην νὰ ἐξακολουθήσω τὰς ἐπισκέψεις μου, ἀλλὰ βαδίζων μόνος ἀνὰ τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τοῦ Καΐρου, ἐθαύμαζον τὴν ἀπλότητα, εἰλικρίνειαν καὶ ὠργότητα τῶν ἀράβων, τὰς ὡραίας εὐρωπαϊκὰς οἰκοδομάς, τὰ πολυτελῆ καταστήματα, καὶ τὰ λαμπρὰ ξενοδοχεῖα, ἰδίᾳ τῆς ὁδοῦ Ἐμπορίου καὶ εἶτα ἐκάθησα ἐξωθι μεγαλοπρεπεστάτου Ἑλληνικοῦ καφφενείου, τῆς Αἰγύπτου, ὅπως ἀναλάβω ἐκ τοῦ μεγάλου καύσωνος καὶ στενοχωρίας, διότι ἐν μηνὶ Μαρτίῳ ἀρχίζουν αἱ ὄντως πνιγηραὶ ζέσται νὰ γίνωνται ἐκεῖ ὀχληραί. Ἐξήντησα παγωτὸν. Μοὶ ἐκομίσθη ἀμέσως ἐν τοιοῦτον διαστάσεων οὐχὶ

εὐκαταφρονήτων, σχήματος γερμανικῆς φραντζόλας, ὠραιότατον καὶ γεύσεως γλυκοπίκρου, ὡς νὰ εἶχε πέπειν ἐντὸς καὶ ἐνῷ κατεγινόμην εἰς ἀνατομικὴν ἔρευναν, ἀκούω θόρυβον καὶ καλπασμοὺς ἵππων πέριξ ἐμοῦ,συνάμα δὲ παρατηρῶ πολλοὺς ἐγειρομένους καὶ ἄλλους ἐξερχομένους ἐκ τοῦ καφενείου.

«Ὁ Κεδίδης ! ὁ Κεδίδης ! . . . ἀκούονται ψιθιρυσμοί.

Ἠπόρησα τῇ ἀληθείᾳ, διότι παρ' ἡμῖν δὲν γίνεται τοιοῦτος θόρυβος ἐπὶ τῇ διαβάσει τοῦ ἐπίσης δημοτικωτάτου βασιλέως μας.

Μετ' ἐλίγον ἁπλῆ ἅμαξα συνοδευομένη ὑπὸ ἐφίππων σωματοφυλάκων διέβη ἐν τάχει πρὸ ἡμῶν καὶ ὁ νεαρὸς πρίγκιψ μὲ φυσιογνωμίαν πολυασχόλου ἡγεμόνος,ἐχαιρέτα τὸ πλῆθος ἐν βίᾳ δι' ἐπανειλημένων κινήσεων τῆς χειρὸς πρὸς τὴν κεφαλὴν κατὰ τὰ ἀνατολικὰ ἔθιμα.

Καὶ μήπως δὲν εἶναι πολυάσχολος καὶ πολύφροντις ὁ ἀτυχὴς οὗτος πρίγκιψ ; Διεδέχθη τέσον νέος καὶ πρώρως τὸν πατέρα του καὶ ἐν περιστάσεσι τοσοῦτον δειναῖς δι' ἕνα νεαρὸν ἡγεμόνα ὥστε νὰ δύναται νὰ τυρβάζῃ ἡσύχως.

Ὁ πάππος του Ἰσμαὴλ πασσᾶς κατόπιν τόσης ἐργασίας, σπατάλης καὶ οἰκονομικῆς καταστροφῆς ἀφῆκε τὴν ἀντιβασιλείαν ἀνώμαλον, συνεπείᾳ στρατιωτικῆς ἀνταρσίας, τῷ 1879.

Ὁ πατήρ του, Τεουφήκ, διεδέχθη τὸν Ἰσμαὴλ καὶ εὑρέθη ἐν μέσῳ τοσούτων καὶ τηλικούτων περισπασμῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν, ὥστε ἡ ἡγεμονία του κατέστη πολὺ ὀγληρά.Ταχέως δὲ ἐγκατέλειπεν, ὡς γνωστὸν, τὴν ζωήν.

Ὁ νέος Κεδίδης Ἀββᾶς εἰκοσιπενταετὴς ἤδη, πλήρης δράσεως καὶ θελήσεως εὑρίσκεται νῦν δεσμευμένος πρὸ τετελεσθέντων καὶ ἀναγνωρισθέντων γεγονότων, κύπτων ἄκων τὸν αὐχένα πρὸ τοῦ ἀναποφεύκτου ροῦ τῶν ἐξελισσομένων πρὸ αὐτοῦ ταπειν̃ῶν περιστάσεων. Τί νὰ κάμῃ ! Ὁ ξενικὸς ἔλεγχος, ἡ κατοχὴ τῆς χώρας του ὑπὸ τῶν ἄγγλων καὶ ἡ τυφλὴ ὑπακοὴ εἰς τὰ κελεύσματα αὐτῶν, εἰσὶν ἀντικείμενα δεινά, τιτρώσκοντα βεβαίως καιρίως τὴν τρυφερὰν καρδίαν ἀπείρου ἡγεμόνος. Πλὴν ὅμως φαίνεται πεπροικισμένος ὑπὸ θαυμασίας ὑπομονῆς ἐγκαρτερήσεως καὶ πατριωτισμοῦ· τὰ πλεονεκτήματα δὲ ταῦτα ἴσως βραδύτερον συντελέσωσιν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἀγογγύστως ὑπομένοντος τὰ πάντα ἀκάκου λαοῦ του καὶ τῆς τόσον προδευτικῶς βαινούσης ἐπικρατείας του.

Ὁ Ἀββᾶς τυγχάνει ἀφ' ἑτέρου ἀμερίστως τῆς συμπαθείας τῶν ὑπηκόων του, διότι ὡς πάντῃ ἀθῶος τῶν σφαλμάτων τῶν γενητόρων του, δικαιοῦται παρ'αὐτῶν ν'ἀγαπᾶται,καὶ ὡμολογουμένως εἰς αὐτὸν ἐναποτίθησιν ἤδη ἡ χώρα αὕτη τὰς ἐλπίδας της καὶ ἀναμένει αἰσιωτέρας ἡμέρας.

Εὐτυχῶς δὲ ἤδη πᾶν σφάλμα ἀποδίδεται τοῖς κυριαρχοῦσι ἄγγλοις, πᾶσα δὲ εὐτυχία καὶ εὐδοξία τῷ νεαρῷ πρίγκηπι· τοὐντεῦθεν δὲ ἡ μεταξὺ ὑπηκόων καὶ αὐτοῦ ἀπόλυτος ἁρμονία καὶ ἀγάπη.

Ἕτερον ζήτημα ἀπασχολοῦν τό γε νῦν ἔχον τὸν νέον Κεδίδην, τὴν Πύλην καὶ τὴν κυβέρνησίν του, ὡς καὶ τὸν λαόν του εἶναι τὸ τῶν προσεχῶν γάμων του.

Θὰ λάβῃ σύζυγον ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Σουλτάνου, τὴν θυγατέρα πλουσίου τινὸς Αἰγυπτίου πασσᾶ, Εὐρωπαίαν τινὰ ἢ ἄλλην ; τίς οἶδε ! Πολλὰ διαδίδονται,ὧν ὅμως τὴν ἀναγραφὴν ἐνταῦθα θ' ἀποφύγωμεν, ὡς μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς δημοσιογραφικῆς ἀναμίξεως εἰς ζητήματα ἐντελῶς οἰκογενειακοῦ καὶ ἡγεμονιακοῦ χαρακτῆρος. Θὰ εὐχηθῶμεν μόνον πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τῶν ἡμετέρων ἐκεῖσε πολυπληθῶν συμπατριωτῶν,ὅπως ἡ συζυγικὴ εὐημερία αὐτοῦ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ διακαοῦς αὐτοῦ πόθου ὅστις,καλῶς γνωρίζομεν, εἶναι ἡ ἑδραίωσις τῆς κληρονομικῆς δυναστίας του, ἣν διὰ τοσούτων ἀγώνων καὶ χρηματικῶν θυσιῶν ἐξησφάλισεν αὐτῷ ὁ πολύμητις πάππος του Ἰσμαὴλ, καὶ ἡ εὐημερία τῶν ἐπαξίων ὑπηκόων του.

Ἡ ἡμέρα ἔκλινεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν της, εὐχάριστος ἑσπερία δρόσος προσείλκυε πληθὺν κόσμου πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ παραδόξως βλέπω πέριξ μου τὸ ἄνθος τῆς εὐρωπαϊκῆς κοινωνίας. Παραβολὴ ἐνταῦθα δὲν χωρεῖ.Ἕλληνες,Ἄγγλοι, Γάλλοι, Ἰταλοί, Ἱσπανοί, Ὀθωμανοί,κτλ. ποικίλων ἀμφιέσεων, ἄλλοι ἐντὸς ἁμαξῶν καὶ ἄλλοι πεζοὶ διέρχονται ὡς ἀγέλαι μυρμήκων πρὸ ἐμοῦ, καὶ μετ' οὐ πολὺ ὁ νοῦς μου σκοτίζεται ἐκ τῆς κοπώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ταύτης κινήσεως καὶ τῆς ἀπομονώσεως μου ἐν μέσῳ τῆς παλυδαιδάλου ἀγνώστου μοι ταύτης μεγαλουπόλεως.

Πλησιάζει ἡ ἑβδόμη καὶ ἐγερθεὶς πορεύομαι νὰ δεικνήσω εἰς οἱονδήποτε συναντήσω πρῶτον κατάλληλον ἑλληνικὸν ξενοδοχεῖον. Παρατηρῶ πολλά,ὧν τὰ ὀνόματα δὲν μοὶ προξενοῦσι ἐνδιαφέρον, ὅτε φθάνω ἀπέναντι τοῦ κήπου τῆς Ἐσβεκίας καὶ τὸ «Δετορέλλης, Ξενοδοχεῖον τοῦ Στέμματος» μοὶ ἀποσπᾷ τὴν προσοχήν.

Πλησιάζω, βλέπω τάξιν καὶ καθαριότητα, ἑλληνικὰς φυσιογνωμίας καὶ εἰσέρχομαι.

Κάθημαι καὶ εἰς εὐγενέστατος κομψοενδεδυμένος κύριος μοὶ παρουσιάζει κατάλογον τῶν φαγητῶν. Ἦτον ὁ διευθυντής, ὅστις καὶ προσωπικῶς φαίνεται περιποιεῖται τοὺς πελάτας του. Ἀφοῦ ἀπέτεινα διανοητικῶς τινὰς ἐρωταποκρίσεις,ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς τὸν πάντοτε ἐν καλῇ διαθέσει διατελοῦντα καθ' ὅλην τὴν διαμονήν μου ἐν Αἰγύπτῳ στόμαχόν μου καὶ πρὸς τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν ἀφ' ἑτέρου, ἐκάλεσα τὸ garçon.

— Μακαρόνια, ἀστακόν, κοτοπούλι ψητό, σαλάτα, ροκφόρ, οἶνον, κρέμαν καὶ ἀχλάδια, τῷ εἶπον ἐν γραμμῇ.

Μετ' ὀλίγον μοὶ ἐκομίσθησαν ἅπαντα, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ εὗρον αὐτὰ ἐξαίρετα, εὔγευστα καὶ λίαν εὔπεπτα. Ὁ κ. Δετορέλλης εἶναι δι'ἐμὲ τοὐλάχιστον ἄξιος πολλῶν συγχαρητηρίων, διότι χάρις αὐτῷ εὗρον τὴν ὥραν ἐκείνην ἐν Καΐρῳ ὅ,τι θὰ ἐπεθύμουν ἐν καλῷ καὶ καθαρῷ ξενοδοχείῳ τῶν Ἀθηνῶν. Ἤμην ἄλλως τε καὶ λίαν δύσθυμος.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δείπνου ὁ κ. Δετορέλλης μὲ παρατηρεῖ ἐπανειλημένως, τοῦθ' ὅπερ μοὶ δίδει τὴν περιέργειαν τῷ νὰ ἀποτείνω μερικὰς ἐρωτήσεις.

Πλήν, ὡς ἕλλην φύσει πανοῦργος καὶ εὐφυής, μὲ προκαταλαμβάνει καὶ πλησιάζων με·

— Θέλετε καὶ καφφέ ; μοὶ λέγει, ἔχομεν ἐξαίρετον ἰδιαίτερον τοιοῦτον.

— Εὐχαρίστως, τῷ ἀπαντῶ.

— Θὰ εἶσθε ξένος, ὡς φαίνεται, μοὶ λέγει, τώρα θὰ ἤλθατε.

— Μάλιστα, χθὲς μόλις ἐξ Ἀθηνῶν, εἶμαι ὁ διευθυντὴς τῆς «Φύσεως» καὶ ἦλθον ἕνεκα ἐργασιῶν τοῦ περιοδικοῦ μου.

— Εἴσθε ὁ κ. Πρίντεζης ;

«Διάβολε ! ἐσκέφθην ἀμέσως, ποῦ μὲ γνωρίζει οὗτος».

— Ναί, τῷ ἀπήντησα, ἀλλὰ πόθεν μὲ γνωρίζετε ;

— Ἀπὸ τὴν «Φύσιν», τὴν ἐλάμβανον εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ πολὺ μοῦ ἤρεσε.

— Αἴ, τοῦτο μ' εὐχαριστεῖ, καὶ διατί διεκόψατε τὴν ἀνάγνωσίν της ;

— Διότι δὲν τὴν ἐλάμβανον τακτικῶς, γνωρίζετε, τὰ ταχυδρομεῖα, αἱ ὑπεξαιρέσεις τῶν καλῶν φύλλων της μοὶ διέκοπτον τὴν σειράν,καὶ ἀκριβῶς ἐπιθυμῶ ἤδη νὰ συνεχίσω τὴν συνδρομήν μου διὰ νὰ τακτοποιήσω τὴν παραλαβήν.

— Εὐχαρίστως, ἀλλὰ δὲν μοὶ λέγετε, διατὶ μὲ παρετηρεῖτε πρὶν γνωρισθῶμεν, τοσοῦτον περιέργως ;

— Διότι ἐνόμισα, ὅτι μολονότι εἶσθε ξένος καὶ πρώτην φορὰν εἰσήρχεσθε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μου, ἐν τούτοις θὰ εἶσθε ἕλλην τοὐλάχιστον γνωστός μοι καὶ δὲν ἠπατήθην.

— Καὶ ἀγαπᾶτε τοὺς ἕλληνας ; τὴν Ἑλλάδα;

— Ὦ πολύ, θυσιάζομαι δι' αὐτοὺς καὶ διὰ πᾶν ἑλληνικόν.

Ἀνέπνευσα, ἐμειδίασα καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτόν. «*Εἷς ξενοδόχος ἀξίζει καλείτερον ἀπὸ ἕνα τραπεζίτην*.

Ἀφοῦ εἴπομεν πολλὰ ἐν εὐαρέστῳ συντροφίᾳ μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, ἠγέρθην νὰ φύγω καὶ ἠρώτησα τὸ garçon.

— Τὸν λογαριασμόν, τί ὀφείλω ;

— Τίποτε, μοὶ ἀπαντᾷ ὁ κ. Δετορέλλης.

Ὅπερ ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ τραπεζῖται ἀποκτοῦν χρήματα καὶ συμπεριφοραν κακήν,οἱ δὲ ξενοδόχοι φίλους καὶ καλὴν καρδίαν.

(ἀκολουθεῖ)

Φ. Π.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΑΪΟΝ

Ὦ Μάϊε γλυκύτατε,
ἡμέραι παραδείσου
Εἶναι ἡ πολυθέλγητρος
η μάγος ἐποχή σου.

Τῶν ἀνθέων εὐωδία
πᾶς τοῦ στήθους σου παλμὸς
Κρῖνα εὔοσμα καὶ ἴα
ὁ λαμπρός σου στολισμός.

Σ' τὴν ἐποχήν σου. Μάϊε,
πᾶσα καρδία πάλλει
Πᾶσα ψυχὴ ἀγάλλεται.
καὶ κάθε στόμα ψάλλει.

Αὔρα εἶναι ζωογόνος
ἡ πνοή σου ἡ τερπνή,
Ἄσματα τῆς ἀηδόνος
ἡ γλυκεία σου φωνή . . .

Μὲ οὐρανίους χάριτας
ὦ Μάϊε, κοσμεῖσαι,
Ἄνοιξις τῆς ἀνοίξεως
σὺ εἶσαι, σὺ καλεῖσαι !

Θάλλει κόσμος μυροβόλος
ἐν ἑκάστῃ σου πνοῇ,
Εἶσαι Μάϊε, εἶσ' ὅλος
Ἔρως, ποίησις, ζωή ! . . .

Τσεσμές. **Χ Κάσσαγλης.**

Ὁ κ. Φ. Οἰκονομίδης, πρώην γυμνασιάρχης, ἐδημοσίευσε συλλογὴν ποιημάτιων ὑπὸ τίτλον «Βαΐων φύλλα» σκοποῦσαν οὐχὶ τόσον τὴν τέρψιν, ὅσον τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν παραίνεσιν. Τὰ διδακτικώτατα ταῦτα ποιημάτια θέτει κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν· τὸ τελευταῖον δὲ τούτων κατὰ προτίμησιν παραθέτομεν κατωτέρω ἐν τῷ περιοδικῷ ἡμῶν, καθ' ὅσον μάλιστα φρονοῦμεν, ὅτι ποίησις ἄνευ φιλοσοφίας δὲν εἶνε ποίησις, ὅτι ἡ ἀληθὴς ποίησις πρέπει νὰ ὁδηγῆται ὑπὸ τοῦ λόγου, ὅστις μόνος δύναται νὰ μετάγῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ φαινομένου εἰς τὸ ἰδανικόν, ἀπὸ τοῦ ἀτελοῦς εἰς τὸ τέλειον καὶ ἀπὸ τοῦ πλημμελοῦς εἰς τὸ ὀρθόν, εἰς τὸ δίκαιον καὶ εἰς τὴν τάξιν.

ΤΗ ΧΡΥΣΗ ΝΕΟΤΗΤΙ

(A la jeunesse dorée ! . . .)

Ὑπερφίαλος νεότης,
Πῦρ φλὸξ ὅλη καὶ γοργότης
Μὴ ἀκάθεκτος ὁρμᾷς !
Μὴ πρὸ σκέψεως ἐκτέλει,
Ἂν λαμπρὰ διώκεις τέλη,
Θέλῃς ὑψηλὰς τιμάς !

Μέγιστόν σοι ἔστω μάθος
Τοῦ Φαέθοντος τὸ πάθος,
Τὸ ἀρχαῖον καὶ δεινόν :
Οὗτος κρίσεως ἐλλείψει,
Ἔπεσε λιπὼν τὰ ὕψη
Τῶν ὑψίστων οὐρανῶν !

Ἔχων ἅρμα φωτοβόλον
Παρ' ὀλίγον κόσμον ὅλον
Ἐπυρπόλει ὁ οἰκτρός . .
Ὑπὸ δίψης μεγαλείου
Παρακούσας τοῦ Ἡλίου
Συμβουλάς, σοφοῦ πατρός ! . .

Ἀχαλίνωτα τὰ πάθη
Ὅστις ἄφησεν, ἐχάθη !
—Εἴν' ἀλήθεια πικρά ! —
Φεῦ, εἰς βάραθρον ἐμπίπτει
Ὅθεν οὔτε ἀνακύπτει,
Ὡς τὸν εὕρῃ συμφορά . . .

Εἰς τὸ στάδιον τοῦ βίου
Φαεινότερος ἡλίου
Ἔστ' ὁ λόγος ὁδηγός.
Οὗτος βασιλεὺς πατήρ σου
Καὶ προστάτης καὶ σωτήρ σου'
Εὐζωΐας χορηγός ! . .

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἐλατήρια δυστυχῶς συμφεροντολογικὰ μὲν ἀφ' ἑνός, μὴ ἔχοντα δ' ἀφ' ἑτέρου ὑπ' ὄψει αὐτὴν τὴν οὐσίαν τῆς δραματικῆς παραγωγῆς, τὸ δρᾶμα ἤτοι καὶ τὴν κωμῳδίαν, ἐκίνησαν πρό τινων ἡμερῶν ἀληθῆ κατὰ τῶν δυστυχῶν ἠθοποιῶν σταυροφορίαν. Λέγομεν δυστυχῶν, διότι τοὺς γνωρίζομεν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, διότι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τῶν θιασαρχῶν ἔτι περιέρχονται μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἀπὸ κώμης εἰς κώμην λιμώττοντες καὶ πενόμενοι.

Ἐννοοῦμεν τὰ συγγραφικὰ δικαιώματα, ὡς ἐὰν ὑπῆρχε συγγραφικὴ παραγωγὴ εὐρεῖα, ὡς ἐὰν ὑπάρχωσιν ἔργα δυνάμενα ἀξιωματικῶς νὰ διαφιλονικήσωσι τὸ γέρας τῆς Ἀθανασίας καὶ ἐπὶ μίαν,ἔστω, τριετίαν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν «Σύνδεσμον τῶν δραματικῶν Ἑλλήνων συγγραφέων», θέλομεν ἀποφύγῃ ἐνταῦθα νὰ προβῶμεν εἰς συζητήσεις περὶ τοῦ καταστατικοῦ αὐτοῦ, μὴ ἀναγνωρισθέντο, εἰσέτι ἐπισήμως, οὐδὲ διαφωνοῦμεν, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον ὡς πρὸς τὸ ἔννομον τῶν δικαιωμάτων τούτων,ἀνεξαρτήτως τῆς τοιᾶσδε ἢ τοιᾶσδε δραματικῆς ἑκάστου ἱκανότητος. Θὰ ἐπεθυμοῦμεν ὅμως δικαιώματα μὴ ὑπαγορευθέντα ἐξ αἰτίας ἑνὸς μόνου θιάσου, διεδικούμενα ἀναφορικῶς μόνον πρὸς τὰ κωμειδύλλια, φαινομενικῶς δὲ πρὸς τὸ δρᾶμα καὶ τὴν κωμῳδίαν, συζητούμενα παρ' ἀνθρώπων εὐπόρων, ἐφ' ἑτέρων μόλις ἤδη ἐρχομένων εἰς τὰ *σύγκαλά των* ὡς ἐκ τῆς μαστισάσης αὐτοὺς ἰσχάτως γενικῆς δυσπραγίας· δὲν ἐπικροτοῦμεν δικαιώματα νόμιμα μέν,ἀλλ' οὐχὶ καὶ δίκαια, ὡς διετυπώθησαν, ἐγωϊστικά πως, ἃς μᾶς ἐπιτραπῇ ἡ λέξις, προσωπικά, μὴ λαβόντα δ' ὑπ' ὄψει ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν φάσιν καὶ τοὺς ἠθοποιούς, δικαιώματα τέλος τὰ ὁποῖα ἔρχονται ἤδη, δίκην Μεδουσαίας κεφαλῆς, ν' ἀποκαθηλώσωσι τὸ θέατρον ἐπὶ τῶν σανίδων οὐχὶ πλέον τῆς Σκηνῆς, ἀλλὰ τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς πενίας.....

Τὸ λέγομεν μετὰ λύπης: τὰ κωμειδύλλια ὑπῆρξαν ἀπὸ ἑξαετίας, ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεώς των δηλαδή, ὁ μόνος χρηματολογικὸς παράγων πάσης ἔκτοτε θεατρικῆς περιόδου· ἐπέπρωτο φεῦ! τὸ δρᾶμα καὶ ἡ κωμῳδία ἐν αὐτῇ τῇ γενεθλίῳ χώρᾳ αὐτῶν νὰ τεθῶσιν ἐν ἥσσονι, ἐν πολὺ ἥσσονι μοίρᾳ παρ' αὐτῶν τούτων τῶν παραγωγῶν των,θεωρησάντων καλὸν μὲ ἄσματα μόνον καὶ ἐμετικὰ καὶ ἀηδῆ *καλαμπούρια* νὰ τρεφωσιν ἑκάστοτε τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν.

Καὶ ἰδού ! περιέστημεν εἰς τὴν οὐχὶ εὐάρεστον θέσιν συμπήξεως σωματείου πρὸς διεκδίκησιν κωμειδυλλιακῶν μόνον δικαιωμάτων ἐξ ἀφορμῆς,ὡς λέγεται, παραστάσεων τοῦ θιάσου «Μένανδρος», ἀναβιβάσαντος ἔργα ἴσως μὲν ἄνευ τῆς ἀμέσου ἐγκρίσεως τοῦ συγγραφέως, ἔργα ὅμως παρασχόντα εἰς τοῦτον μὲν 10, εἰς ἐκεῖνον δὲ 20 χιλιάδας δραχμῶν ἐκ τῶν ποσοστῶν. Ἀλλ'ἀφοῦ εἰμαρτο,ἐξαιρέσει τῆς «Φαύστας», τὰ κωμειδύλλια μόνον νὰ γίνωνται παραίτια τοιαύτης οὐχὶ βεβαίως εὐκαταφρονήτου συγραφικῆς συγκομιδῆς, ἔπρεπε, νομίζομεν, καὶ ἐξ ἄλλου οἱ συγγραφεῖς, περιοριζόμενοι εἰς τὰ ἐνεστῶτα, βλέποντες δὲ τὸ μὲν τὴν ὑφισταμένην θέσιν τῶν ἠθοποιῶν, τὸ δὲ τοῦ θεάτρου ἐν γένει τὴν ἀείποτε προβληματικὴν καὶ μετέωρον κατάστασιν, νὰ ἀνέβαλλον δι'εὐτυχεστέρας ἐποχὰς ὑπό τε οἰκονομικὴν καὶ συγγραφικὴν ἔ-

ποφιν, ἐποχὰς ἅμα μᾶλλον λογικώτερον καὶ εὐπρεπέστερον συναδούσας πρὸς τὸν προορισμὸν τοῦ θεάτρου, τὴν διεκδίκησιν τῶν, ἄλλως τε, ἐννόμων μέν, ὡς προέφημεν, ἀπαιτήσεών των, ἀλλ' ἀκαίρων ἔτι, ἀλλ' ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἀκόμη μὴ ἐπιβαλλομένων.

Δ. Δ. Δ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Ἀνελπίστως ἐκπλήξεις πολλὰς ἐπεφύλαττε μέχρι τοῦδε ἡμῖν ὁ ἀρτισύστασος θεαματικὸς θίασος ἡ «Πρόοδος» καὶ πολλὰς ἔτι ἐπιφυλάσσει ἡμῖν εἰς τὸ μέλλον, ἀθορύβως καὶ θαυμασίως ἐξελισσομένων τῶν ἀπροσδοκήτων αὐτοῦ ἐπιτυχιῶν, χάρις τῇ ἐπιμονῇ καὶ δραστηρίῳ ἐνεργείᾳ τοῦ ρέκτου θιασάρχου κ. Κοτοπούλη. Καθ' ἣν ἐποχὴν, λόγῳ ἰδιαιτέρων συμφερόντων ἠθοποιῶν τε καὶ συγγραφέων, ἀντιζηλιῶν, διαπληκτισμῶν, φιλοτιμιῶν κτλ. αἱ Ἀθῆναι στεροῦνται ἀνταξίων θεαματικῶν κέντρων καὶ καταλλήλων θιάσων, ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ δὴ ἐκ τοῦ συστάδην ὁ θιασάρχης κ. Κοτοπούλης ἀνελπίστως κατώρθωσε νὰ διασκεδάζῃ, τέρπῃ καὶ εὐθυμῇ καὶ μελαγχολῇ τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριόν του διὰ παντοίων νέων τε καὶ παλαιῶν παραστάσεων.

Πάντες οἱ ἀποτελοῦντες τὸν θίασον τοῦτον προθυμοποιοῦνται τίς πολὺ καὶ τίς ὀλίγον νὰ συνεισφέρῃ πρεπόντως τὸ τάλαντόν του.

Τοῦτο μᾶς εὐχαριστεῖ καὶ συγχαιρόμεθα πάντας. Πλὴν παρὰ προσδοκίαν ἠκούσαμεν τὸ ἑξῆς εὐφυολόγημα, καλαμπούρι, παράπονον, ὅπως θέλετε, κατὰ τοῦ κ. Κοτοπούλη. «*διατὶ δὲν εὐρύνει τὸν χῶρον τοῦ «Παραδείσου» του, ἀφοῦ βλέπει, ὅτι τὸ κοινὸν τοσοῦτον αἰσίως ἐπιθυμεῖ καὶ συντελεῖ εἰς τοῦτο*»;

Προχθὲς ἀπὸ σκηνῆς ὤφθη καὶ ἡ δεσποινὶς Σαπφὼ Νικολαΐδου πρωταγωνιστοῦσα ἐν τῷ δράματι «ὁ Υἱὸς τοῦ τυφλοῦ». Μολονότι πρωτόπειρος καὶ στερουμένη θάρρους, ἐν τούτοις ἡ συμπαθητική της ὄψις, ζωηρὰ προὐκάλεσε χειροκροτήματα, τὸ δὲ κοινὸν πολλὰς συνήγαγεν ἐλπίδας περὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι καλλιτεχνικῆς αὐτῆς δράσεως, διότι οὐδόλως ἀμοιρεῖ στοιχείων καλῆς ἠθοποιοῦ καὶ παιδεύσεως ἱκανῆς. Συμβουλεύομεν μόνον τὴν ἀποφυγὴν τῆς κακῆς προφορᾶς τοῦ ρ, ἐξ οὗ ἡ παράστασις τοῦ προσώπου μοιεῖ κάπως τὴν εὐπρεπῆ αὐτῆς στάσιν καὶ πεπείσμεθα ὅτι θέλει καταλάβει ἐν τῷ θεάτρῳ περιφανῆ προσεχῶς θέσιν. **Φ.**

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Αἴνιγμα 336.

Τῶν ἐκτὸς ἐντὸς ὑπάρχω καὶ τῶν κάτω ἄνω κεῖμαι,
Πλὴν καὶ ἄνω ἂν δὲν μ' εὕρῃς κάτω ζήτει κάτω εἶμαι.
Ἀλλ' ὁ λόγος μου ὡς βλέπω νὰ σὲ πείσῃ δὲν ἀρκεῖ,
Τί ζητεῖς ἐδῶ καὶ βλέπεις; Πρέπει νὰ ζητῇς ἐκεῖ,
Μή μὲ ζήτ' εἰς μεγάλα ἀλλ' ζήτ' εἰς τὰ μικρὰ
Κ' ἐξ αὐτῶν εἰς ζῶντα ὄχι, ἀλλὰ μόνον εἰς νεκρά.
Δυσκολεύεσαι νὰ μ' εὕρῃς, ἐγὼ πάλιν σ' εὐκολύνω,
Δὲν μ' ἀπήντησες εἰς τοῦτο ζήτησόν με εἰς ἐκεῖνο.

Μ. Κ

Αἴνιγμα 337.

Τὸ ὄνομά μου εἶναι κοινὸν καθ' ἕνας τὸ γνωρίζει
Καὶ πᾶσα ζῶσα ὕπαρξις ὡς ὕπαρξίν της μὲ τιμᾷ
Καὶ μὲ ἀναγνωρίζει.
Ἐν τούτοις ἂν ἐπιθυμῆς ν' ἀλλάξῃς τὰ ψηφιά μου
Πολλὰς θὰ 'δῇς μεταβολὰς στ' ὡραῖον ὄνομά μου
Καὶ πρῶτον ἂν τὸ πρῶτόν μου γενναίως θανατώσῃς
Καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἓν ὅμοιόν τοῦ τρίτου μου καρφώσῃς
Εὐθὺς ἀλλάζω ὄνομα καθὼς καὶ σ η μ α σ ί α
Κι' ἀπάνω κάτω εὑρίσκομαι σὲ κάθε μιὰ οἰκία
Καὶ πάλιν φίλε φόνευσον καὶ δεύτερον καὶ πρῶτο
Καὶ τὴν μορφὴν τοῦ τρίτου μου ἄλλαξε μὲ τρόπο
Κι' εὐθὺς πηδῶ ἐπάνω σου μὲ φέρ' ἡ κάθε χεὶρ σου
Καὶ παύω πλέον τοῦ νὰ ζῶ ὅταν φύγ' ἡ ψυχή σου
Ἐτρόμαξες; ἐμπρὸς λοιπὸν ταξείδιον νὰ κάμῃς
Καὶ διὰ τοῦτο ἕνα ἂν ὡς κεφαλή μοῦ βάλῃς
Τόνους δὲ καὶ πνεύματα ἐν τάξει μεταβάλῃς
Μεταμορφοῦμαι ἐν ἀκαρεῖ σὲ μιὰ μικρὰ Νησοῦλα
Καὶ κωπηλάτει νὰ μ' εὕρῃς μὲ εὔμορφη βαρκοῦλα
Καὶ ὅταν φθάσῃς στὴν ἀκτὴν μὲ χαρωπὸν τὸ βλέμμα
Μὲ τὸ κουπί σου φόνευσον τὰ δύω μου τελευταῖα
Κι' αὐτὸς ὁ κτύπος σου ἀρκεῖ νὰ μὲ καταβυθίσῃ.
Καὶ μέσα στὴ γραμματικὴ μετ' ἄλλων νὰ μ' ἀφήσῃ
Σὺ δὲ μὴν ἀπελπίζεσαι γι' αὐτὴν τὴν συμφορά μου
Ἐλθὲ καὶ 'κεῖ νὰ μὲ εὕρῃς κοντὰ στὰς ἀδελφάς μου
Κι' ὅταν μ' εὕρῃς μὴ χαίρεσαι ὀλίγον τι σταμάτα
Κι' ἕνα ψηφίον πρόσθεσον γιὰ μερικῶν τὰ μάτια
Καὶ παρ' ἀπὸ τὴν λήγουσαν τὸν τόνον λύτα πρῶτα
Καὶ θέσε τον στὴν κεφαλὴν καὶ τότε, δὴ ὦ, τότε!
Πετιέμαι ἀπ' τὴν γραμματικὴν βασίλισσα μεγάλη
Ποῦ μιὰ φορὰ μ' ἐλάτρευον οἱ φίλοι σου οἱ Γάλλοι.

Σύρος **Γ. Μ. Καμπάνης**

Πρόβλημα 338.

Ἀποθανών τις ἀφῆκε περιουσίαν ποσόν τι δραχμῶν, διατάσσει δ' ἐν τῇ διαθήκῃ του τὸ τέταρτον νὰ δοθῇ τῇ συζύγῳ του, τὸ ἕβδομον εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ τὸ ὑπολειφθὲν ποσὸν νὰ ἀφεθῇ εἰς τὸ θεραπευτήριον ὁ «Εὐαγγελισμὸς» φέρει δ' ἐτήσιον εἰσόδημα τοῦτο πρὸς 6 % 2780. Πόσας δρ. ἀφῆκε;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ 7ῳ ΦΥΛΛΩ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

330. Αἴνιγμα. Ὅμηρος—Μηρός—ὅρος.

Ἔλυσαν αὐτὸ ἐμμέτρως ὁ κ. Γ. Καρυστινάκης ἐξ Ἄνδρου, ὁ κ. Π. Γεωργόπουλος ἐκ Λεωνιδίου, ὁ κ. Β. Πουρναρᾶς ἐκ Δημητζάνης, ὁ κ. Ε. Φωτιάδης ἐκ Κερκύρας, ὁ. κ. Γ. Α. Πολίτης ἐκ Πειραιῶς, ὁ κ. Δ. Μαρόπουλος ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Ν. Μουστάκας ἐκ Σύρου.

331. Αἴνιγμα. Θράκη—ράκη—ρακή.

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δεσποινὶς Μ. Κ. ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Γ. Α. Καρυστινάκης ἐξ Ἄνδρου, ὁ κ. Π. Γεωργόπουλος ἐκ Λεωνιδίου, ὁ κ. Β. Α. Πουρναρᾶς ἐκ Δημητζάνης, ὁ κ. Ε. Φωτιάδης ἐκ Κερκύρας, ὁ κ. Γ. Α. Πολίτης ἐκ Πειραιῶς, ὁ κ. Δ. Μαρόπουλος ἐκ Πατρῶν ὁ κ. Ν. Μουστάκας ἐκ Σύρου.

332. Πρόβλημα. Ἔχει γρ. 10,000

Διότι ἐὰν ἐκ τῶν 10,000 ἀφαιρέσωμεν τὸ $^1/_4$ ἤτοι 2,500, μένουν 7,500, ἐκ τῶν ὁποίων λαμβάνομεν τὰ $^4/_{15}$ ἤτοι 2,000 καὶ μένουν 5'500. Ἄρα 2,500+2,000+5,500=10,000.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Β. Πουρναρᾶς ἐκ Δημητζάνης, ὁ κ. Ε. Φωτιάδης ἐκ Κερκύρας, ὁ κ. Δ. Μαρόπουλος ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Ν. Μουστάκας ἐκ Σύρου.

Πρῶτος λύτης ἀνεδείχθη ὁ κ. Β. Α. Πουρναρᾶς ἐκ Δημητζάνης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Α. Α. *Χελονάν*. Δελτάριον ἐλήφθη, ἔχει καλῶς.—Γ. Χ *Κάϊρον*. Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ παραδῶμεν κεκαινονισμένα. Ἀνεστείλαμεν περαιτέρω ἀποστολὴν φύλλων, μέχρις ὅτου λάβωμεν συνδρομάς. Ἐγράψαμεν. — Κ. Α. *Κάϊρον*. Ἀναμένομεν ἐκκαθάρισιν, ὡς σᾶς ἐγράψαμεν, ἵνα σᾶς ἀποστείλωμεν ἀποδείξεις.—Σ. Α. Κ. *Δαρούτ*. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν.— Δ. Ζ. *Ἀσιούτ*. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη Ἔχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμένομεν. Παραγγελία σας ἐξετελέσθη. — Α. Β. *Πόρτ-Σαΐτ*. Ἔχει καλῶς. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν σας. Ἀναμένομεν. — Α. Γ. Μ. *Πρέβεζαν*. Ἀπηντήσαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν νέας ἀποδείξεις.— Σ. Τ. *Βόλον*. Ζητούμενον φύλλον σᾶς ἀπεστείλαμεν. Ἀναμένομεν συνδρομήν σας.— Β. Α. *Βουκουρέστιον*. Ἐπιστολὴ καὶ φιορίνια ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. Δ. Σ. *Ζάκυνθον*. Χρήματα δὲν ἐλάβομεν. Σᾶς ἐγράψαμεν. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν. — Δ. Κ. *Πύργον*. Ἔχει καλῶς. — Ν. Γ. *Χαλκίδα*, Συνδρομή σας ἐλήφθη. Σᾶς ἐγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν.— Δ. Δ. *Βόλον*. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν.—Ἀνωνύμῳ. *Ἐνταῦθα*. Οὔτε ζητούμενον φύλλον δυνάμεθα νὰ σᾶς στείλωμεν, οὔτε λύσεις αἰνιγμάτων νὰ καταχωρήσωμεν, ἐφ' ὅσον ἀγνοοῦμεν ὄνομά σας. — Α. Σ. *Πάτρας* Ζητούμενα φύλλα σᾶς ἀπεστείλαμεν.—Γ. Κ. *Ὀδησσόν*. Δελτάριον ἐλήφθη. Παρὰ φίλου οὐδὲν εἰσέτι ἐλάβομεν. Προσεχῶς γράφομεν. — Μ. Ψ. *Σμύρνην*. Ἔχει καλῶς. Φύλλα θ' ἀποστέλλονται εἰς Τσεσμέ. — Α. Μ. *Πρέβεζαν*. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν.—Χ. Ο. *Κάϊρον*. Ἔχει καλῶς. Σᾶς ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς περὶ ὅλων.—Ν. Π. *Καλάμας*. Συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ